

TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİNE ÖĞÜT

Aydınlık Gazetesi, 7 Aralık 2015

Yıldırım Koç

Türk-İş'in 22. Olağan Genel Kurulu 3-6 Aralık 2015 günleri toplandı. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan'a övgülerle dolu bir açılış yapıldı.

Türk-İş yöneticilerine bir öğüdüm olacak.

Sendikacılık alanında bugüne kadar yayımlanmış 50'den fazla kitabımı, 60-70 kitapçığımı ve birkaç bin makalemi kenara atın. Türk-İş yöneticilerinden daha yaşlıyım ve sendikal mücadele deneyimim hepsinden daha fazla. 65 yaşındayım. 1972 yılından beri sendikalarla içiçeyim. Bu nedenle öğüt verme hakkını kendimde görüyorum.

TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİNİN SENDİKAL GEÇMİŞİ

Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay 1954 doğumlu. İlk sendikal görevi 1978 yılında işyeri sendika temsilciliği.

Genel Sekreter Pevrul Kavlak 1962 doğumlu. İlk sendika görevi, 1992 yılında şube mali sekreterliği.

Genel Eğitim Sekreteri Nazmi Irgat 1953 doğumlu. 1983 yılında Teksif Karaman şube başkanı seçilmiş.

Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Eyüp Alemdar 1967 doğumlu. Sendikacılığa 1995 yılında başladı.

Genel Mali Sekreter Ramazan Ağar ise 1953 doğumlu. Türk-İş Sendikacılar Albümü'nde Ramazan Ağar için "Yol-İş Sendikası Adana 1 No.lu Şubesi'nin 1980 tarihli kongresinde şube başkanı seçildi ve bu görevini 12-14 Eylül 2003 tarihli Yol-İş Sendikası 7. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Mali Sekreterlik görevine seçildiği güne kadar sürdürdü" yazıyor. Ancak bu bilgi doğru değil; Ramazan Ağar sendikacılık geçmişini doğru anlatmamış. Ramazan Ağar'ın önce kendi geçmişini doğru yansıtması ve genel başkanlığını yaptığı sendikanın tarihini bilmesi gerekiyor. 1980 yılında Yol-İş Sendikası yoktu. Yol-İş Sendikası 1983 yılı Temmuz ayında kuruldu. 1980 yılında Yol-İş Sendikası Adana Şubesi de yoktu. Yol-İş Sendikası Adana Şubesi 1983 yılından sonra kuruldu. 1989 yılına kadarki başkanı da Kâmil Poyraz'dı; Ramazan Ağar değil. 1954 Kozan doğumlu Kâmil Poyraz, 1976 yılında YSE 6. Bölge Müdürlüğü'nde işe başladı ve 1986 yılında Yol-İş Adana Şube Başkanlığı'na seçildi.

KRİZ DÖNEMİNDE ÖVGÜ DÜZEREK SORUN ÇÖZÜLMEZ

Sendikacının görevi öncelikli olarak üyelerinin sorunlarına çözüm bulmaktır. Eğer akıllı, vicdanlı ve uzak görüşlüyse, "vatan" diye de bir kaygısı vardır ve ülke sorunlarıyla da ilgilenir.

Dünya kapitalist sisteminde uzun vadeli hareketler/dalgalar ve her ülke ekonomisinin kendine özgü hareketleri vardır. Ekonomi büyür, durgunluğa girer, buhran yaşar, canlanır, vb.

Ekonominin büyüdüğü, işlerin iyi gittiği dönemlerde hükümete ve patronlara yakın olmak, işçilerin sorunlarını onlarla diyalog içinde çözmek olanaklıdır. Böylesi dönemlerde sendikacılık yapmak kolaydır.

Bu işlerden pek anlamayanlar, "sağcıdan sendikacı olur mu; sendikacı dediğin solcu olacak" derler.

Çok yanlış.

Ekonominin büyüme dönemlerinde mevcut düzeni savunan, sınıf mücadelesine karşı çıkan, muhafazakar unsurlar da "iyi sendikacı" olabilir, sorun çözebilir.

1965-1969 dönemi Türkiye ekonomisinin başarılı yıllarıydı. İktidarda Adalet Partisi vardı. Rahmetli Süleyman Demirel çok yetenekli, çok zeki, ülkemizi ve sendikacıları çok iyi tanıyan bir politikacıydı. Bu yıllarda hükümete yakın bir çizgide sendikacılık yapanlar birçok soruna çözüm getirebildi ve üyeleri tarafından da takdir edildi.

Ancak kriz dönemleri farklıdır. Krizlerde hükümete ve patronlara çok yakın olanlar, krizin faturasını da ödemek zorunda kalır. Günü kurtarmak için birilerine yaranmaya çalışanlar, sorun çözemediği gibi, kayıpların sorumluluğuna ortak olur ve yarın bir gün büyük sıkıntı yaşar. Tarihimizde bunun örnekleri çoktur.

Bir ağabey olarak benden uyarması.